

degå eller nedbringe kriminalitetsfænomener, især hos børn og unge. SSP forudsætter således samarbejde på tværs af sektorer og på tværs af faggrænser og bygger på den erkendelse, at unges kriminalitet er et udtryk for personlig mistrivsel, mangel på bæredygtige normer eller en usikker identitetsopfattelse enten i forhold til hjemmet, til skolen eller fritiden. Den forebyggende indsats skal derfor baseres på en forståelse af den unges totale situation, og der sættes ind dels over for den unges kriminelle adfærd, dels over for de årsager, der kan betinge mistrivsel.

SSP-samarbejdet er vidt forskelligt fra kommune til kommune både med hensyn til indhold og aktivitetsniveau. Det Kriminalpræventive Råd følger løbende udviklingen i det lokale SSP-samarbejde, men en systematisk kortlægning af SSP landet over er ikke foretaget, bl.a. fordi den fortrinsvis vil have karakter af et øjebliksbillede.

Derimod foretager Det Kriminalpræventive Råd med mellemrum en uformel rundspørge til landets kommuner og politikredse om den lokale status for SSP.

En sådan rundspørge foretaget i 1993-94 viste, at der er oprettet SSP-udvalg i ca. 220 af landets 275 kommuner. Rundspørgen tegnede samlet det billede, at det generelle niveau for kriminalitetsforebyggelsen blandt børn og unge var vigende. Det Kriminalpræventive Råd rejste derfor i efteråret 1994 en debat herom gennem Kommunernes Landsforenings medlemsblad »Danske Kommuner«. En af reaktionerne på denne debat var, at rådets sekretariat i adskillige tilfælde blev anmodet om at bidrage til at (gen-)opbygge en lokal SSP-struktur.

Det er i dag indtrykket – også hos Det Kriminalpræventive Råd – at det kriminalitetsforebyggende arbejde lokalt har fået større opmærksomhed såvel i kommunalt regi som i politiet, der på baggrund af det særlige politiforlig har sat forstærket fokus på kriminalpræventive indsatser.

3.2. Nye initiativer til styrkelse af SSP-samarbejdet i kommunerne

Socialministeriet og Justitsministeriet vil i en fælles cirkulæreskrivelse anmode kommunerne og politikredse om at vurdere, hvordan SSP-samarbejdet fungerer lokalt, og hvordan det lokalt kan forbedres. Justitsministeriet vil endvidere tage initiativ til sammen med Socialministeriet og Indenrigsministeriet at drøfte med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og Det Kriminalpræventive Råd, hvordan der på lokalt og regionalt plan kan skabes bedre overblik over og koordinering af SSP-samarbejdet.

For at iværksætte nye projekter, der kan tjene som inspiration for et forbedret SSP-samarbejde i de enkelte kommuner, skal kommunerne orienteres om muligheden for at søge støtte fra Justitsministeriets særlige kriminalpræventive pulje til lokale kriminalpræventive projekter, der både involverer politiet og kommuner.

I løbet af 1. halvår 1997 vil Det Kriminalpræventive Råd udsende et vejlednings- og inspirationsmateriale til de lokale SSP-samarbejdspartnere med angivelse af målsætninger og anbefalinger for SSP på lokalt niveau. Rådet vil endvidere fremskynde en revision og udbygning af den »Idé-bank«, som rådet udsendte i 1996. »Idé-banken« skal udbygges med erfaringer fra en række projekter, som er gennemført forskellige steder i landet. Endelig vil rådet i løbet af 1997 i samarbejde med nogle kommuner og politikredse udvikle og afprøve samlede kurser for de lokale SSP-samarbejdspartnere på chefniveau og koordinatoringsniveau.

4. Hurtig behandling af voldssager

4.1. Voldspakken fra 1994

Et væsentligt element i voldspakken fra 1994 var, at sager om grov vold skulle fremmes mest muligt.

Det skyldes bl.a., at straffens præventive virkning er størst, når den iværksættes kort tid efter, at forbrydelsen er begået, og at det kan virke stødende for retsfølelsen, hvis der ikke reageres hurtigt over for alvorlige voldsforbrydelser. En hurtig forfølgning er også med til at markere en afstandtagen fra samfundets side.

Den hurtigere retsforfølgning blev iværksat i januar 1994 ved en vejledning fra rigsadvokaten til *politiet og anklagemyndigheden* om nedbringelse af sagsbehandlingstiden for voldssager.

Ordnningen omfatter sager om vold efter straffelovens §§ 244-246, som efter et konkret skøn ventes afgjort med ubetinget frihedsstraf, uden at der heri indgår andre lovovertrædelser af væsentlig betydning for strafudmålingen. Det fremgår af vejledningen, at det bør tilstræbes, at det samlede tidsforbrug fra anmeldelse til sagens indbringelse for retten ikke overstiger 30 dage.

Vejledningen indeholder endvidere en beskrivelse af mulighederne for at afkorte og rationalisere efterforskningen i voldssager. Der peges også på forhold, der kan sikre en hurtig afgørelse af tiltalespørgsmålet.

Vejledningen er fulgt op af en indberetningsordning, således at politimestrene løbende til statsadvokaterne skal indberette voldsdomme, hvor tidsforbruget fra gerningstidspunktet (anmeldelsen) til sa-